

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2004 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa J.N., i in. przeciwko Elektrowni [...] o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 18 marca 2004 r.,
kasacji powodów od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 14 maja 2003 r.,

odrzuca kasację.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] w sprawie z powództwa J. N., M. N., K. N., I. N. przeciwko Elektrowni [...] o zapłatę, wyrokiem z 14 maja 2003 r. oddalił apelację, nie obciążając powodów kosztami postępowania apelacyjnego. W opinii Sądu Apelacyjnego błędny jest pogląd skarżących, że samo złożenie przez J. N. wniosku o rozwiązanie umowy o pracę i jego zaakceptowanie przez pracodawcę spowodowało powstanie po stronie pracownika roszczenia o wypłatę świadczeń przewidzianych Programem Dobrowolnych Odejsć. Zgodnie z tym programem pracownikowi, który rozwiąże w uzgodnionym terminie umowę o pracę na mocy porozumienia stron z przyczyn leżących po stronie pracodawcy przysługuje prawo do odprawy, przewidzianej w art. 8 ustawy z 28 grudnia 1989 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn dotyczących zakładów pracy (Dz.U. z 1990 r. Nr 4, poz. 19 ze zm.) oraz

odszkodowania dodatkowego i odpraw dodatkowych, przewidzianych w regulaminie Programu. Skoro stosunek pracy J. N. wygasł z powodu jego śmierci przed datą rozwiązania umowy o pracę z przyczyn leżących po stronie pracodawcy, przeto nie mógł on nabyć prawa do świadczeń przysługujących w razie ustania stosunku pracy z tychże przyczyn.

W kasacji powodowie wnieśli o uchylenie powyższego wyroku w całości oraz uchylenie w całości wyroku Sądu Okręgowego w K.i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a także przyznanie im kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przewidzianych. Skarżący zarzucili naruszenie przez Sąd pierwszej i drugiej instancji prawa materialnego przez jego błędną wykładnię oraz niewłaściwe zastosowanie, a mianowicie: niewłaściwe zastosowanie art. 66 k.c. oraz 396 k.c. w związku z art. 300 k.p., poprzez pominięcie przesłanki ich zastosowania, jak również niewłaściwe zastosowanie art. 1 - 4 ust. 3 oraz 11 ustawy z 28 grudnia 1989 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy poprzez powołanie się na rzeczony zapis w procesie wyrokowania pomimo, że nie było podstaw do takiego postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. kasacja powinna zawierać, między innymi, przedstawienie okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie. Obowiązek ten spoczywa na skarżącym, który powinien przedstawić argumenty przemawiające za rozpoznaniem kasacji przez Sąd Najwyższy. Przedstawienie wskazanych okoliczności należy do istoty skargi kasacyjnej. W związku z tym w orzecznictwie przyjmuje się jednolicie, że brak w tym zakresie jest nieusuwalny i prowadzi do odrzucenia kasacji bez wzywania do usunięcia braków (np. postanowienia Sądu Najwyższego z 9 listopada 2000 r. II CKN 1385/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 51; z 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52; z 11 maja 2001 r., III CZ 28/01, OSNC 2001, nr 12, poz. 12; uchwała Połączonych Izb – Izby Administracyjnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oraz Izby Cywilnej z dnia 17 grudnia 2002 r., III CZP 72/02, OSNC 2003, nr 7-8, poz. 92). Okoliczności

uzasadniające rozpoznanie kasacji powinny być w jej treści jednoznacznie wyartykułowane, z odwołaniem się do właściwych przepisów procesowych - art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. - oraz do przesłanek tzw. przedsądu - art. 393 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 grudnia 2001, IV CZ 200/01, LEX nr 52714).

W kasacji skarżący wskazują wnioski kasacyjne oraz podstawy kasacji. Nie wyodrębniono natomiast fragmentu dotyczącego okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji. Co prawda w części *petitum* kasacji dotyczącej podstaw kasacji wyodrębniono graficznie w osobnym akapicie fragment w brzmieniu: „W niniejszej sprawie zachodzi konieczność ustalenia kryteriów i zakresu stosowania art. 66 KC oraz 396 KC do stosunków z zakresu prawa pracy. Co tym samym uzasadnia rozpoznanie niniejszej kasacji.” Kasatorzy nie określają jednak tego fragmentu jako okoliczności uzasadniające rozpoznanie kasacji, ani nie powołują art. 393³ § 1 pkt 3, co mogłoby wskazywać, że chodzi o wskazanie tych okoliczności. Nie określają także, o którą z okoliczności wskazanych wymienionych w art. 393 ewentualnie im chodzi. Także uzasadnienie kasacji nie zawiera niczego, co mogłoby pomóc w wyjaśnieniu intencji skarżących. Co więcej nie wskazują oni, co w tej części kasacji dotyczy uzasadnienia jej podstaw, a co ewentualnych okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji. W tej sytuacji Sąd Najwyższy musiałby się domyślać, co jest okolicznością uzasadniającą rozpoznanie kasacji.

Na marginesie można dodać, że nawet gdyby przyjąć, że wyżej przytoczony wyodrębniony graficznie fragment *petitum* kasacji jest w istocie nieprofesjonalnie sporządzonym wskazaniem okoliczności uzasadniających przyjęcie kasacji w postaci wskazania istotnego zagadnienia prawnego albo potrzeby wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, to i tak należałoby odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania. Problem kryteriów i zakresu stosowania art. 66 k.c. do stosunków pracy został już bowiem wyjaśniony w doktrynie i orzecznictwie i nie występuje w tym zakresie potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, ani nie stanowi on, przynajmniej w kontekście okoliczności niniejszej sprawy istotnego zagadnienia prawnego. Podniesiony w

kasacji problem stosowania do stosunków pracy art. 396 k.c., z uwagi na treść tego przepisu i okoliczności sprawy, nie wiąże się z rozpoznawaną sprawą.

Z tych względów kasacja podlega ona odrzuceniu na podstawie art. 393⁷ § 2 k.p.c.

kc